

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **V. T.,** zastoupený JUDr. Michalem Filipínským, advokátem, Praha 2, Vinohradská 18, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schr. 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 5. 2004, č. j. 14 Az 174/2004 - 24, a o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 4. 2. 2004, č. j. OAM-970/LE-01-P15-2002 rozhodl žalovaný tak, že žalobci se azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje, a že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Žalovaný své rozhodnutí opřel o zjištění, že důvodem žádosti o udělení azylu ze strany žalobce jsou jeho obavy z trestního stíhání za napadení veřejného činitele a za porušení zákazu vycestování. Žalobce se rovněž obával problémů s členy mafie vyžadující peníze po jeho rodině na Ukrajině.

Proti citovanému rozhodnutí podal žalobce včas žalobu, ve které uvedl, že výrok rozhodnutí správního orgánu napadá v celém jeho rozsahu, protože správní orgán nesprávně posoudil skutkový stav věci a vydal rozhodnutí, které žalobce považuje s ohledem na příslušná ustanovení azylového zákona, uvedená ve výroku rozhodnutí, za nesprávné. Dále uvedl, že odůvodnění žaloby učiní dodatečným podáním. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 5. 2004 č. j. 14 Az 174/2004 - 24, byla žaloba odmítnuta. V odůvodnění usnesení krajský soud uvedl, že žaloba neobsahuje žalobní body, z nichž by bylo být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky za nezákonné; rozsah a důvody napadení rozhodnutí je pak nutno vymezit ve lhůtě k podání žaloby. Podání žalobce označené jako doplnění žaloby bylo však žalobcem podáno až dne 18. 3. 2004. Protože žaloba uvedené náležitosti nemá a nebyly ve lhůtě, jež činí u azylových věcí 15 dnů, vymezeny, soud podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) žalobu odmítl.

Proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, a to z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatel nepovažuje právní názor vyslovený v rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem za správný, neboť došlo k porušení § 71 odst. 1 písm. d), § 71 odst. 2, § 77 a § 64 s. ř. s. v návaznosti na ustanovení § 154 odst. 1 o. s. ř. Podle názoru stěžovatele je z podané žaloby ze dne 18. 2. 2004 jednoznačně patrno, čeho se stěžovatel domáhá, kdo jsou účastníci řízení a o jaké rozhodnutí se jedná. Ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. hovoří o rozšíření žaloby o nenapadené výroky rozhodnutí nebo o dalších žalobních bodech. V daném případě se o postup dle tohoto ustanovení nejedná, nýbrž jde o doplnění žaloby tedy o její odůvodnění, kde jsou uvedeny důvody proč výrok napadeného rozhodnutí požaduje žalobce za nesprávný. Vztažení ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s., které se týká žalobních výroků na jejich odůvodnění, je dle názoru žalobce nepřípustným extenzivním výkladem zákona, který ve svých důsledcích znemožnil žalobci dovolávat se svého práva. V této souvislosti poukazuje stěžovatel na ustanovení § 77 s. ř. s., kde v odstavci 2 je stanovena povinnost dokazování a zjištění skutečného stavu věci v době vydání správního rozhodnutí a ustanovení § 64 s. ř. s., které v souvislosti s ustanovením § 154 odst. 1 o. s. ř. stanoví, že rozhodující je stav v době vyhlášení rozhodnutí. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud projednal a rozhodl, že kasační stížnost je důvodná a vydal rozsudek, kterým by napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušil. Přípisem ze dne 3. 9. 2004 pak stěžovatel požádal, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán podle ustanovení § 107 s. ř. s. odkladný účinek.

S ohledem na obsah kasační stížnosti se k ní žalovaný odmítl vyjádřit.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Z předloženého spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žaloba podaná stěžovatelem dne 23. 2. 2004 obsahovala pouze skutečnosti, jež v napadeném rozhodnutí uvedl již Krajský soud v Ústí nad Labem, tj. že výrok rozhodnutí správního orgánu napadá v celém jeho rozsahu, protože správní orgán nesprávně posoudil skutkový stav věci a vydal rozhodnutí, které žalobce považuje s ohledem na příslušná ustanovení azylového zákona, uvedená ve výroku rozhodnutí, za nesprávné; dále uvedl, že odůvodnění žaloby učiní dodatečný podáním. Dodatečné podání, ve kterém stěžovatel odůvodňoval, proč se domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného, došlo na krajský soud až 18. 3. 2004.

Ustanovení § 65 odst. s. ř. s. umožňuje tomu, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Obsahové náležitosti předpokládané žaloby jsou upraveny jednak obecně ustanovením § 37 odst. 2 s. ř. s., určujícím formu podání, a odst. 3 téhož ustanovení, podle kterého z každého podání musí být zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje, a musí být podepsáno a datováno, a jednak § 71 odst. 1 s. ř. s., podle něhož žaloba kromě uvedených obecných náležitostí podání musí obsahovat označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést a konečně návrh výroku rozsudku. Ze žalobních bodů, jejichž nedostatek byl důvodem pro odmítnutí stěžovatelovy žaloby, přitom musí být zřejmé důvody žalobcova přesvědčení, že napadené správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje zákonu nebo jinému předpisu, který má charakter předpisu právního, a toto jeho tvrzení musí být náležitě odůvodněno. Chybí-li důvody, z nichž žalobce odvíjí tvrzení o nezákonnosti nebo nicotnosti rozhodnutí, nejedná se o žalobní body vůbec.

Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. může žalobce kdykoli za řízení žalobní body omezit; rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby. Dané ustanovení je samozřejmě nutné aplikovat jak na situaci, kdy žaloba obsahuje alespoň jeden žalobní důvod a žalobce chce svoji žalobu rozšířit o další žalobní body, tak na situaci, kdy žaloba neobsahuje ani jeden žalobní bod, jak je tomu v posuzovaném případě.

Podle ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu lze žalobu proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Napadené rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručeno 18. 2. 2004. Od tohoto dne počala běžet patnáctidenní lhůta jak pro podání žaloby, tak i pro její případné pozměnění nebo doplnění. Žaloba samotná byla krajskému soudu doručena 23. 2. 2004, k jejímu doplnění však došlo až 18. 3. 2004, tedy více jak 14 dní poté, co k takovému doplnění mohlo platným způsobem dojít (lhůta pro její podání i pro její doplnění v daném případě tak, aby obsahovala alespoň jeden žalobní bod – skončila dne 4. 3. 2004). Soud není povinen za situace, kdy žaloba neobsahovala ani jeden žalobní bod, vyzývat žalobce k odstranění takové vady, neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zásadě dispoziční a zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován.

Dovolává-li se stěžovatel aplikace ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. a 154 odst. 1 o. s. ř., pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že se jedná o námitky zcela irelevantní, neboť ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s upravuje proces dokazování v řízení před správními soudy, tj. postup, který přichází v úvahu až za situace, kdy jsou dány podmínky řízení. Aplikace ustanovení § 154 odst. 1 o. s. ř. je pak vyloučena z podstaty věci, neboť soudní řád správní obsahuje vlastní úpravu způsobu, jakým je rozhodnutí správního orgánu přezkoumáváno, když v ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. stanoví, že při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Nelze tudíž vycházet ze zásady, která platí pro občanské soudní řízení tak, jak je vyjádřeno v § 154 o. s. ř.

Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže nejsou splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn a nelze proto v řízení pokračovat. V návaznosti na shora uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Ústí nad Labem napadeným usnesením nedopustil nezákonnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., když žalobu stěžovatele podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

K žádosti stěžovatele, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud uvádí, že o návrhu nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ustanovením § 56 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu